

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 180/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2007 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu 6. augusta 2004 žalobu pre „... neoprávnené zadržovanie a užívanie vecí a iné“ proti odporcovi spoločnosti I., s. r. o., a spol. Konanie je vedené pod sp. zn. 9 C 153/04. Podľa sťažovateľa „Od podania tejto mojej žaloby uplynuli už takmer tri roky a vo veci sa neuskutočnilo ani prvé pojednávanie, pričom v prípravnom konaní všetko prebieha tak, že nasvedčuje spôsobovanie prieťahov v súdnom konaní...“. Na podporu svojho tvrdenia podrobne opísal jednotlivé úkony okresného súdu vykonané v doterajšom priebehu namietaného konania, ako aj úkony, ktoré uskutočnil vo veci ako účastník predmetného konania v procesnom postavení žalobcu.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ neoznačil články ústavy, ktorými sú zaručené základné práva, ktorých porušenie žiadal vysloviť, avšak z obsahu sťažnosti a formulácie sťažovateľových požiadaviek vyplýva, že namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, a poukazuje najmä na to, že od podania žaloby uplynuli takmer 3 roky a vec dosiaľ nie je právoplatne skončená, a že „Aj po dni podania tejto sťažnosti ústavnému súdu (...) budú ešte prieťahy pokračovať, pretože iba dňa 21. júna 2007 obdržala právna zástupkyňa (...) uznesenie Krajského súdu v Bratislave o tom, že odvolací súd nevyhovel jej odvolaniu a potvrdil naďalej jej právne zastupovanie pred prvostupňovým súdom vo veci 9 C 153/2004-56“.

Sťažovateľ zároveň pripojil fotokópiu sťažnosti na prieťahy v predmetnom konaní adresovanú predsedovi okresného súdu z 3. januára 2006, na ktorú do podania tejto sťažnosti ústavnému súdu nebolo podľa jeho tvrdenia odpovedané.

Na základe podanej „opakovanej“ sťažnosti sťažovateľ navrhol:

„- aby Ústavný súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím potvrdil oprávnenosť mojej sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní vo veci 9 C 153/2004-62 a svojím nálezhom zaviazal Okresný súd Bratislava III, aby dotknutý súd konal ďalej aj bez prieťahov,

v primeranom časovom limite a počínal si ďalej tak, aby zrýchleným konaním vo veci 9 C 153/2004-62, pokiaľ to bude možné minimalizoval vzniknuté prietahy v súdnom konaní, na ktoré poukázal vyššie v opísaní chronologického postupu súdu v konaní vo veci

- aby ústavný súd ďalej zaviazal dotknutý Okresný súd Bratislava III vyplatiť mi primerané zadosťučinenie, za ktoré považujem minimálnych 50 000,- Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), čo zdôvodňujem oddialením riešenia sporu, odstránenie újmy, ktorá mi bola spôsobená žalovanými právnickými osobami, S. a I. B. nielen tým, že mi chýbala nevyhnutná pomôcka, mobil, ktorý vlastniť v mojom prípade je nevyhnutnosťou z bezpečnostných dôvodov, žijem sám, okrem toho, trpím na viaceré vážne chronické ochorenia a potrebujem byť v kontakte, pre zhoršenie zdravotného stavu nielen s lekárskou pohotovosťou a zdravotníckymi zariadeniami, ale aj so sociálnou taxislužbou pri náhlom zhoršení zdravotného stavu.“

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti, konkrétne zo spisu sp. zn. I. ÚS 379/06, zistil, že uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 379/06-13 z 20. decembra 2006 bola sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04 (to isté konanie, ktoré napadol touto sťažnosťou), odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd, ako už bolo uvedené, v tejto veci rozhodol 20. decembra 2006 uznesením sp. zn. I. ÚS 379/06, pričom nerozhodoval o podmienkach konania, ale skúmal konanie vo veci samej. Rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 12. februára 2007.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04, pokiaľ ide o obdobie do právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 379/06 podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, odmietol ako neprípustnú.

Čo sa týka namietaného postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04 v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 379/06, ústavný súd z chronológie priebehu konania po doručení uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 379/06 tak, ako ju opísal samotný sťažovateľ vo svojej sťažnosti, zistil, že po vrátení spisu Krajským súdom v Bratislave 24. novembra 2006 spolu s rozhodnutím, ktorým odvolací súd priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, mu bol 6. marca 2007 okresným súdom ustanovený advokát na jeho zastupovanie pred prvostupňovým súdom. Sťažovateľ podal 9. marca 2007 proti tomuto uzneseniu odvolanie, ktoré odôvodnil skutočnosťou, že na ustanoveného advokáta podal trestné oznámenie, ako aj žalobu preto, že „*zmanipuloval konanie na súde (...) v môj neprospech*“. Na základe toho okresný súd 16. marca 2007 ustanovil sťažovateľovi iného advokáta, ktorý sa proti svojmu ustanoveniu odvolal. Odvolací súd však 30. apríla 2007 potvrdil uznesenie okresného súdu o jeho ustanovení. Predmetné potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu bolo podľa sťažovateľa doručené právnomu zástupcovi 21. júna 2007.

Keďže z chronológie priebehu napadnutého konania v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 379/06 vyplýva, že okresný súd v tejto veci v uvedenom období konal plynulo, ústavný súd konštatuje, že sa opísaným postupom nemohol dopustiť porušenia označeného základného práva.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 379/06, po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie, kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ďalej ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ak sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom všeobecného súdu účinným prostriedkom nápravy, ktorý je sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinný vyčerpať, je sťažnosť na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi príslušného súdu v súlade s ustanovením § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy s poukazom na prieťahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 153/04. Zároveň uviedol, že pred jej podaním ústavnému súdu využil všetky právne prostriedky na ochranu svojho základného práva, a teda podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní z 3. januára 2006.

Ústavný súd, ako už bolo uvedené, zistil, že sťažovateľ namietal prieťahy v predmetnom konaní už predtým sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 25. septembra 2006. V označenej veci ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 379/06-13 z 20. decembra 2006 sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Po uplynutí 6 mesiacov od odmietnutia jeho predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľ opätovne podal ústavnému súdu sťažnosť na porušenie jeho základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy na prieťahy v tom istom konaní bez toho (zo sťažnosti to tak vyplýva), aby vyčerpal iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje (§ 62 a nasl. zákona o súdoch).

Vzhľadom na to ústavný súd poukazuje na možnosť odmietnutia sťažnosti sťažovateľa v časti, v ktorej namietal postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04 v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 379/06 podľa § 25 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde aj pre jej neprípustnosť.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, neprichádzalo už do úvahy, aby sa zaoberal žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007